

Ягоди.

(Разказче).

Веднажъ единъ старъ войникъ, едина кракъ на когото билъ дървенъ, дошелъ въ едно село и ненадейно се разболѣлъ. А защото не можалъ да продължи пѣтя си, билъ при нуденъ да лежи въ една стая на гола слама. Отъ день на день му ставале по-мжно, по-тежко!

Въ сщщото село живѣлъ единъ бѣденъ дърводѣлецъ. Той ималъ едно много добро момченце, което казвали Жарко.

Като се научилъ Жарко за нещастieto, което сполетѣло стария войникъ, чувство на умиление и жалъ изпълнило сърдцето му. Всѣки день го спохождалъ той и му давалъ по нѣколко стотинки.

Единъ день, когато Жарко билъ при болния войникъ и му поднасялъ пари, този му казалъ почти съ плачевенъ гласъ:

— Мило дѣте, днесъ азъ се научихъ, че и твоитѣ родители сж сиромаси. . . . Кажи ми, моля ти се, отъ гдѣ взимашъ паригѣ, що ми носишъ?! Азъ прѣдпочитамъ да умра отъ гладъ, отколкото да приема една стотинка, съ която да оцетя бѣднитѣ ти родители!

— О, мили дѣдо, не се безпокойте, — отговорилъ учтиво Жарко. Паригѣ, които ви нося, печеля по честенъ начинъ. . . И вѣрвайте ме, азъ ни най-малко не оцетявамъ родителитѣ си.

— Тогазъ, кажи ми, мойто момченце, какъ ги печелишъ?! — попиталъ съ треперящъ гласъ стария войникъ.

— Ще ви кажа, обични старче, — отвърналъ Жарко. Азъ ходя чакъ въ трето село на училище. Всѣки день минавамъ презъ една горичка, въ която има много ягоди. Всѣка сутринъ азъ набирамъ по една кошница, която отнасямъ на